

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Praktiktiden er ikke fastsat i denne lov; der er intet i vejen for, at man giver merit for læreruddannelse gennemført i udlandet. Hvis man har tilbragt nogle år i udlandet, er der intet i vejen for, at man kan få rabat, hvis man melder sig på en dansk læreruddannelse.

Der er intet i vejen for, at vi kan bruge det nye Lingua-program, som er blevet til i EF til dels på dansk initiativ, til forbedring især af sprog-lærernes faglige styrke. Den er i øvrigt ganske god i forvejen, men det er jo ikke noget argument for, at den ikke kan blive endnu bedre. Så jeg tror nok, at vi her har en så fleksibel ramme, at den vil kunne holde i nogle år.

Fagrækken er naturligvis ret detaljeret og har selvfølgelig også rejst debat her i dag. Udvalget foreslog, at vi skulle have et fag, der hed natur og samfund. Det synes fru Pernille Forchhammer er en god idé. Når jeg ikke har villet bære det videre til Folketinget, skyldes det, at der har været meget kraftige indvendinger fra de faglige landsudvalg, som er indrettet til at rådgive ministeren om den slags, og jeg må indrømme, at jeg synes, det var stærke argumenter, der blev fremført.

Jeg har ikke fremsat et lovforslag, der gør det forbudt at arbejde med det, som Læreruddannelsesudvalget havde forestillet sig. Har man to lærere, som vil samarbejde og siger: Nu vil vi realisere Læreruddannelsesudvalgets tanker, så kan det lade sig gøre. Og hvis vi på en eller anden måde skal understrege, at man også i forbindelse med eksaminer osv. skal være behjælpelig over for en sådan konstruktion, ligesom man er behjælpelig på andre felter, så lad os tale om det. Jeg synes blot, det er farligt at gøre det obligatorisk og sige: Nu skal de fag smækkes sammen.

Jeg mindes hele diskussionen om oldtidskundskab og religion i begyndelsen af 1980'erne, hvor et udvalg foreslog, at de skulle smækkes sammen og det skulle hedde filosofi, og hvor der startede – ja, en virkelig religionskrig. Hvad blev løsningen? Det blev selvfølgelig den, at det naturligvis skal være tilladt på alle de skoler, hvor lærerne synes det er oplagt. Hvor man f.eks. kan give de fag til den samme lærer, er der jo ingen grænser for, hvad man kan kalde det, og hvordan man kan gøre, man skal blot nå de faglige mål, naturligvis.

Tilsvarende her: Hvis blot man når de faglige mål, som er stillet op i diverse fagbekendtgørel-

ser – dem skal vi jo have – er der jo ingen ende på, hvor meget man må samarbejde og integrere undervisningen i de to fag natur og samfund.

Der har også været talt om de musik-praktiske fag, eller hvad vi nu skal kalde dem. Gid der var en ordentlig betegnelse for de fag. Men sagen er vel, at de hver især har en sådan identitet, at vi bør lade være med at give dem en fællesbetegnelse.

Jeg forstår godt det, der er blevet nævnt. Jeg forstår godt, når hr. Ole Vig Jensen synes, det kunne have været dejligt, hvis alle havde de fag. På den anden side – jeg har jo engang undervist på et seminarium – tror jeg, det er ganske afgørende, at man altså kan blive fri for musik, hvis det nu er pesten i éns liv, og blive fri for idrætten, hvis det nu er pesten. Tænk at sidde dér som underviser og have nogle elever, som bare er tvunget derind, og som slet ikke bryder sig om at have faget. Det kan blive en lang diskussion. Jeg ved også, at udøverne af faget håndarbejde synes, at de måske er forsvundet lidt i billedet.

Lad os tale om det hele. Men efter alt, hvad jeg har været igennem i de sidste måneder, kan jeg bare sige nu: Det er ikke så let, og derfor er jeg i denne som i de fleste andre sager landet meget tæt på det, som Læreruddannelsesudvalget foreslog.

Fru Pernille Forchhammer nævnte suppleringskurserne og mente, de var overflødige. Det er muligt, vi kan finde en bedre løsning. Min meget enkle tanke er den, at nu er der blevet øgede valgmuligheder både i gymnasiet og i HF. Det betyder, at muligheden for, at eleverne sidder i et linjefag i engelsk eller i fysik og har vidt forskellige forudsætninger, er blevet øget – om muligt, for det har jo altid været slem. Skal vi da ikke have en eller anden paragraf eller sætning med om, at man i løbet af de første to år – nu går der jo to år, før man går i gang med det linjefag – bør have mulighed for fagligt at ruste sig lidt, så man er på niveau med dem, som har bedre forudsætninger i det linjefag, man vælger?

Det kan godt være, at løsningen ikke er den rigtige, og det kan være, at vi skal fjerne alle regler og sige: Det kan seminarierne jo bare gøre. Men emnet er relevant, for dette lovforslag drejer sig også om at give den danske læreruddannelse en vis faglig opstramning. Den har også fået lidt mere tid – fire år. Jeg ved godt, at